

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1130

10.11.2024 (135)

A fehér faj meg nem énekelt hősei

3. rész

William Dudley Pelley

George Orwell 1984 című prófétai regényében megálmodta azt a fajta társadalmat, amilyenné Amerika gyorsan változik. Ennek a "jövőbeli" kornak egyik mottója volt: "Aki a jelent irányítja, az irányítja a múltat, aki a múltat, az irányítja a jövőt". Ennek az agykontrollnak egy részét a Memory Hole segítette. Ez egy hamvasztó volt, amelybe a múltból szóló minden olyan információt bedobtak, amelyet a Nagy Testvér Rendszer számára károsnak ítélték. Hogy bemutassuk, mennyire hasonlít a zsidók által irányított berendezkedés hazánkban az 1984-eshez, bemutatjuk William Dudley Pelley történetét.

Bár egy olyan tömegmozgalom vezetője volt, amely az 1930-as évek egész évtizedében a címlapokra került, neve ma már teljesen ismeretlen, kivéve néhány kutató számára. A depresszió korszakának néhány történetében ritkán és futólag szereplő említéseken kívül egyetlen könyv sem szól drámai életéről; még újság- vagy folyóiratcikkek sem jelentek meg róla. A fényképét nem találjuk az *Új Rend* oldalain kívül, sem a több tízezer követőjéről készült fényképeket, annak ellenére, hogy mind az ő, mind az ő képük uralta a korabeli filmhíradókat és kiadványokat. Beszédei elérhetetlenek, annak ellenére, hogy milliók hallhatták őket, néha országos rádióadásokban. Olyan legendás hősök barátságát vonzotta, mint Charles Lindbergh, és olyan legendás gazemberek gyűlöletét, mint Franklin Rooseveltt.

Sinclair Lewis írt egy egész estés regényt, *It can't happen Here (Itt nem történhet meg)* címmel, amely az ő életén alapul. Theodore Dreiser, H. L. Mencken, F. Scott Fitzgerald és az 1920-as évek más nagyjai mellett az ő könyvei is bekerültek az egyetemi tantervbe, a modern amerikai irodalom élvonalába. Mégis, ma egyetlen főiskolai kurzuson sem szerepel a Nagy Könyvek című művei közül egy sem. A némafilm egyik legfontosabb alkotója volt, olyan klasszikus filmszínházi darabok szerzője, mint *A Notre Dame-i púpos*. Annak ellenére, hogy tagadhatatlanul nagy hatással volt korára, nevét alaposan kitörölték a kortárs történelemből, könyveit (a betiltásnál és az elégetésnél is rosszabb) nem adták ki, politikai eredményeit a feledés homályába taszították.

Amikor hónapokig tartó nyomozás után próbáltam kutatni az anyagot ehhez a cikkhez, megtudtam, hogy az egyetlen életrajzát tizenhét évvel ezelőtt írta, egy homályos egyetemi szakdolgozatot egy ellenséges posztgraduális hallgató. A további adatok néhány elszórt töredéke Pelley saját, molyhosodó publikációinak fénymásolataiból származik, poros könyvtári archívumokon keresztül. Minden, ami vele kapcsolatos, egy valódi emlékeztelyükbe került, amely nem kevésbé alapos pusztítással, de sokkal valóságosabb, mint Orwell modellje. A zsidó Nagy Testvér, aki eltöröl minden információt William Dudley Pelley-ről, ugyanaz a múltfelügyelő, aki gondoskodik arról, hogy a televízió és a filmek számára rengeteg tankönyv és ál-dokumentumfilm készüljön, amelyek Martin Luther King, Jr. vagy Malcolm X "nagyágát" dicsőítik. Mit tehetett Pelley, ami annyira szíven ütötte a kóser rendszert, hogy ilyen teljes erőfeszítést indított el, hogy minden létezéséről szóló tudást kitöröljön az amerikai tudatból?

Horror Oroszországban

William Dudley Pelley a massachusettsi Lynnben született 1890. március 12-én, mélyszegénységben. Gyermekkorából csak arra emlékezett, hogy "állandóan éhes és rongyosan öltözött" volt. A négeralkalmatlanságának apologétáival ellentétben a csapások nem tántorították el a fiatal William-et attól, hogy valamit kezdjen az életével. Számára a nincstelenség nem a lustaság és a kudarc mentsége volt, hanem a jobbítás katalizátora. Még tizenéves korában egy szövetgyárban talált szerény állást, ahol hosszú, fárasztó órákat dolgozott nagyon kevés pénzért. De megtakarította a filléreit, és minden adandó alkalommal olvasással képezte magát. Az olvasás volt az egyetlen szenvedélye és menekülése a kamaszkorában tapasztalt fárasztó munka és anyagi elszegényedés elől. Különösen szerette a klasszikus amerikai szerzőket: Foe, Emerson, O'Henry stb. - és arról álmodott,

hogy író lesz. Az I. nyolcadik évében már jobban képzett volt, mint a legtöbb főiskolát végzett, és elkezdte megvalósítani álmát, amikor felvették a Springfield-i *Homestead* újsághoz ifjúsági riporternek. Bár jövedelme alig volt jobb, mint a papírzsebkendőgyárban kapott bére, 1911-ben megnősült, és a következő évben egy kislánnyal áldotta meg a sors. A kislány azonban a harmadik születésnapja körül meghalt. "Ijesztő bánata" ellenére, vagy éppen emiatt, keményebben dolgozott a szakmájában, mint valaha, rendkívüli leíró képességű riporterként híre egyre nőtt, és életében először anyagilag is jól élt. A következő években az olyan országosan ismert magazinokban, mint a *Red Book*, a *Colliers* és a *The Saturday Evening Post* megjelent cikkeit olvasók milliói csodálták.

Az első világháború végére Pelley presztízse akkora volt, hogy kiadója megbízta őt, mint külföldi tudósítót, aki Kelet-Európába utazott. Bőkezű költségterítéssel és az Egyesült Államok kormánya által ráruházott "konzuli futár" diplomáciai ranggal 1918 elején Oroszországba indult. Számára a megbízatás szórakoztató kaland volt, jól fizetett szórakozás és lehetőség a tengerentúli nyaralásra. Kiderült, hogy ennél sokkal többről van szó. A végzetes utazásáig Pelley egy vidám, feltörekvő író volt, akinek nem voltak igazi meggyőződései. Ahogy évekkel később visszaemlékezett, az élmény "egy jellegtelen íróból zord keresztes lovaggá változtatta".

Két éven át 8000 mérföldet tett meg vonaton és lóháton Szibérián keresztül, Ukrajnába, Közép-Oroszország sztyeppéin át, a Távols-Keletre és Ázsián keresztül Japánba. Mindezen kiterjedt utazások során személyes tanúja volt a kommunista forradalomnak. Látott pajtaajtókhoz feszített parasztszennyeket és egy iskolai termet, amelyben a tanárt és az összes diákot agyonverték, agyukat a táblára fröcskölve. Voltak egész falvak, amelyeket a gyilkosság elnéptelentett, minden lámpaoszlopról holttestek lógtak és fojtogatták a közeli patakokat. Ezek az áldozatok ritkán voltak katonák, vagy bármilyen módon politikailag érintettek. Közönséges emberek voltak, többnyire földművesek és gyári munkások. Ezek a szörnyű látványok, amelyekkel a vörösök mindenütt találkoztak, ahol a vörösök elhaladtak, szinte kiakasztották az elméjét. De annyira mindennaposak voltak, hogy fokozatosan hozzászokott a vértengerhez, amelyen keresztül naponta utazott.

Első kézből tanulta meg, hogy a kommunizmus nem egy ideológia, hanem egyszerűen a zsidók által vezetett legrosszabb bűnöző elemek szerveződése a nem zsidó társadalom elpusztítására. Ez nem spekuláció volt. Gyakorlatilag az összes komisszár, akit ismert (néhányukkal interjút készített), zsidó volt, míg aktivistáik többsége közönséges gyilkos és a börtönből "kiszabadított" perverz volt. A

gyűlölet, a hatalom és a bosszú motiválta őket, semmi más. Az "egyenlőségről" és a "békéről" szóló szlogenjeik átlátszó szónoklatok voltak, amelyekkel az orosz nép, az áldozataik között lévő meggondolatlan liberálisokat akarták megtéveszteni. A zsidók a sikertől megrészesülve nyíltan dicsekedtek világhódítási terveikkel, más nem-zsidó országokban ugyanilyen megosztottságot szítva. Azt mondták Pelley-nek, hogy Oroszország csak egy ugródeszka, a nemzetközi felforgatás bázisa. Még a hamis "kommunizmusuk" is teljesen nélkülözhető volt, akárcsak a saját híveik, akiket a legkisebb szeszélyükben sem haboztak lemészárolni. Hosszú távú céljuk egy egy-világ kormányzat volt, amelyben a nem-zsidók készséges rabszolgákká válnak, akik zsenialitásukkal és munkájukkal táplálják a nemzetközi gazdaságot, miközben a zsidó nép ural minden fontos hatalmi pozíciót. "Oroszország után" - vigyorgott az egyik zsiros komisszár Pelleyre - "aztán Európa, majd később Amerika!".

"Éljen Hollywood!"

A tengerentúli politikai ébredése előtt semmit sem tudott a zsidókról, felnőttként soha nem hallotta, hogy otthon beszéltek volna róluk, és legfeljebb csak egy nem keresztény vallás tagjaként gondolt rájuk. Az Egyesült Államokba megváltozott és megrendült emberként visszatérve Pelley 1920-ban jelentést tett Louis F. McFadden pennsylvaniai képviselőnek. A politikust annyira megrémítették a hallottak, hogy személyesen olvasta fel a Kongresszusban a *Cion Tanult Vének Jegyzőkönyveit*, és ezzel hivatalosan is beiktatta ezt a létfontosságú dokumentumot a *Kongresszus jegyzőkönyvébe*. (A Jegyzőkönyvek egy olyan menetrendet képviselnek, amelynek célja, hogy a zsidó vezetők politikai és gazdasági uralmi pozícióba kerüljenek a nem-zsidó társadalom felett. A hisztérikus zsidók által csalásként elítélt jegyzőkönyveket még 1984-ben is igazolták, amikor Lincoln és Bladgett népszerű könyve a Grál-legendáról, a *Holy Blood - Holy Grail (Szent vér - Szent Grál)* megállapította történelmi gyökereiket). Nem sokkal később Pelley bemutatkozott az igazságügyi minisztérium egyik tisztviselőjének és Robert Sharpe-nak, a külügyminisztérium hírszerzésének vezetőjének. Ők elmondták neki, hogy tapasztalatait teljes mértékben alátámasztják az oroszországi és amerikai zsidó agitációról szóló bőséges aktáik. Az, hogy ezek a kormányzati emberek ilyen nyíltan beszéltek, árulkodóan mutatja, hogy a zsidók mekkora politikai hatalmat halmoztak fel az elmúlt 75 évben; ma már teljesen elképzelhetetlen, hogy bármelyik amerikai politikus akár csak célozgatna a zsidó fenyegetés bírálatára.

Úgy tűnt, hogy semmi sem állíthatja meg a Karl Marx által megígért kóser egy

világ "történelmi elkerülhetetlenségét". Pelley visszament vermonti otthonába, és megpróbálta elfelejteni a "borzalom fürdőjét", amelyről tudta, hogy lassan elborítja a civilizációt. Nyugalannak és frusztráltnak érezte magát, és életképtelenné vált, olyannyira, hogy feleségével elváltak. A húszas években éltek, amikor az amerikaiakat elragadta a háború utáni jólét hedonizmusa. Az emberek az élvezeteknek éltek, és hagyták, hogy a komoly problémák megoldódjanak. Felly sem volt mentes a korszellemtől. Saját lelkiismerete elől próbált menekülni, ezért a kaliforniai Hollywoodba menekült, ahol írói hírneve megelőzte, és forgatókönyvíróként szerződtette az M.G.M. és a Universal stúdió. Dühödten dolgozott, forgatókönyveket készített a kor vezető mozifilmjeihez. Még saját novellájának, *A sokknak a* filmváltozatát is ő írta, amely azonnal sikert aratott. Munkája olyan magas színvonalú volt, hogy hamarosan Hollywood egyik legelismertebb és legjobban fizetett írója lett. Életrajzírója szerint a némafilm vezető színészének írt megbecsült filmdarabjai "segítettek megalapozni Lon Chancy hírnevét, és barátságot kovácsoltak a két férfi között". Chancy mellett azt állította, hogy állandó bejárásom' volt Theda Bara, Chester Conklin és más híres színészek, producerek és rendezők otthonába".

Bármennyire is elfoglalt volt a hollywoodi előkelő társasági életben, Pelley talált időt regények írására, amelyek a kortárs amerikai regényirodalom legmagasabb szintjére emelték a nevét. Mind *A nagyobb dicsőség* (amely egy New England-i kisváros egyszerű életértékeit dicsőíti), mind *A kód* (egy szerelmi történet) bestseller lett, és a kritikusok is elismeréssel fogadták. Kedvezően hasonlították F. Scott Fitzgeraldhoz, és legalábbis Sinclair Lewis egyenrangú társának tekintették. A pénz és az elismerés azonban nem hozta meg számára a belső békét. Ironikus módon eredetileg a keleti part realitásai elől menekült Hollywood fantáziáműhelyeihez, hogy aztán egy nagyrészt zsidó filmipar kellős közepén találja magát, amely a filmművészetet kóser propagandává torzította, amely "elaltatta, elaltatta és általában véve becsapta" a közönséget. "Miközben a nem-zsidók a kreativitásra koncentráltak" - mondta -, "a Second Avenue-i szőrmekereskedők és a milwaukee-i nadrágréselők stúdiókat kezdtek nyitni, hogy konzervdrámákat fényképezzenek". Belül szégyellte magát, hogy bármi köze volt a hollywoodi illúzióhoz, mivel látta, hogy a zsidó árnyék a saját országára is rávetül, ahogyan Oroszországban is.

Pályafutása sikereinek és érzelmi hullámvásának csúcán, 1928. május 29-én hirtelen és váratlanul szembesült egy mélyen megrendítő személyes élménnyel. Erről írt a *Hét percem az örökkévalóságban* című könyvében, amely 90 000 példányban kelt el. 1930 előtt több mint 20 000 levelet kapott olvasóitól. A pamflet fe-

nomenális] sikere ellenére a szerző kevés részletet árult el az élményével kapcsolatban, azon túl, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy a személyesen jelentős "véletlenek" szinkronikus eseményei mindenki életében előfordulnak, és valamilyen isteni tervhez kapcsolnak bennünket. Pelley korábban soha nem volt vallásos ember, nem volt Szent Pál, akit Isten szent villáma sújtott le a lováról. Bármilyen történt vele, úgy tűnik, nem különbözik attól a látomástól, amelyet egy fiatal Hitler kapott az életéről, amikor 15 éves diákként az ausztriai Linzben, Wagner zenéjének egyik előadásában valami felvillantotta neki jövőbeli küldetését. Az ilyen személyesen jelentős események egyáltalán nem olyan ritkák, de általában magas rangú forradalmi személyiségeknél fordulnak elő. Pelley mindenesetre belátta, hogy "a filmek készítésének nekromanciájával", amely egyre inkább zsidóellenes lett, csak az idejét vesztegeti, és elhatározta, hogy élete hátralévő részét értelmes munkának szenteli, bármilyen legyen az. Úgy érezte, készen állt a nagyságra, de hiányzott belőle az irányérzék.

Legfőképpen az árja fajáért és a nyugati kultúráért akart tenni valami érdemleget. Nem volt tudatában a Németországban zajló nemzetiszocialista forradalomnak, de úgy gondolta, hogy az nem győzedelmeskedhet a zsidóság hatalmas ereje felett. Emlékezett arra, hogy a nyálas oroszországi komisszár hogyan jósolta meg, hogy Európa lesz a következő áldozat. Tanulmányozta a *Mein Kampf*-ot, és azon tűnődött, vajon az abban oly világosan lefektetett elvek alkalmazhatók-e az Egyesült Államokban. Túl szépnek tűnt, hogy igaz legyen. A következő évben az 1920-as évek látszatjóléte összeomlott a nagy gazdasági világválsággal. Az Egyesült Államok csődbe ment, és az emberek először ismerték meg a valódi félelmet. Miközben keserűen kiábrándult amerikaiak milliói hagyták, hogy a bimbózó kommunista mozgalom és Franklin Roosevelttől átlátszó hazugságai becsapják őket, Pelley elborzadva vette észre, hogy a tömeges felfordulásnak ugyanaz a mintája, amelyet Oroszországban látott, a saját hazájában is megismétlődik.

Az Ezüst Légió születése

Amikor azonban 1933. január 30-án Adolf Hitlert megválasztották hatalomra, Pelley megdöbbsent. A lehetetlen megtörtént. Legalább valahol a világon egy nem zsidó nép összefogott faji létének ügyében. A mindenható zsidókat mégiscsak legyőzték. Ha a fehér emberek meg tudták menteni a népüket Németországban, akkor ugyanezt itt is el lehetett érni. Már másnap Pelley megalapította az *Ezüst Légiót*, amelyet a legtöbb történész az első valódi nemzetiszocialista jellegű

szervezetnek tekint az Egyesült Államokban. Igaz, az *Amerikai-Német Szövetség* gyökerei tíz évvel korábbra nyúltak vissza. De ez alapvetően egy testvéri csoport volt, amelynek nem voltak politikai céljai, kivéve - jóval később - az Amerika és a Harmadik Birodalom közötti béke megőrzését. Az *Ezüst Légió* egészen másként indult. Megalakulásától kezdve a politikai hatalom megszerzése volt a célja, hogy egy napon az Egyesült Államok kormányává váljon, és a *Mein Kampf* alapelvein alapuló népi államot hozzon létre. Még ezeknél a nyilvánvaló politikai és filozófiai céloknál is fontosabb volt, hogy egy új szellemet, a Fehér Faj dinamikus akaratát hívták volna életre, hogy úgy inspirálja az amerikaiakat, mint még soha korábban.

Pelley azonban kezdettől fogva komoly dilemmával szembesült: miközben szervezetét egyértelműen nemzetiszocialistaként akarta azonosítani, arra törekedett, hogy a lehető legamerikaibbnak tűnjön. Bár szerette a horogkereszt szimbólumát, és megértette annak pán-árja jelentőségét, azt is tudta, hogy ez most egy idegen hatalom hivatalos jelképe. Nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy egy másik ország ügynöke. A régi kampós kereszt helyett az "L" betűt választotta új szervezetének jelképéül. Ez a különböző körülmények között egyszerűen reprodukálható volt, és az árja faj szeretetét, az amerikai köztársaság iránti hűségét, a zsidóságtól való felszabadulást és természetesen magát az *Ezüst Légiót* jelentette. Személyesen tervezte meg a zászlót, egy négyzet alakú, fehér zászlót, amelyen skarlátvörös nagy L betű díszelgett. Az elkövetkező kilenc évben amerikaiak milliói láthatták ezt a zászlót, amelyet kegyetlen utcai harcokba vittek, és amelyet az Unió minden államában felhúztak.

De kezdetben, az első szimbólum megalkotásán túl, Pelley nem igazán tudta, hol és hogyan kezdjen hozzá. Végül az írói képességeihez folyamodott, és saját költségén kiadott egy bulvárlapot, a *Liberationt*. A lap szenzációt keltett, gyakorlatilag egyik napról a másikra sikeressé vált, mivel nemcsak számos anyagi támogatót, hanem hozzá hasonló, kifejező írókat és először egy tucatnyi, majd több száz, és nagyon hamarosan több ezer munkanélkülit vonzott, akik az utcai árusoktól igyekeztek eladni a kiadványt. Az olyan zsidózott városokban, mint New York vagy Washington, D.C., ezeket a korai aktivistákat kóser csőcselék támadta meg, tehát ugyanaz az ellenség, amely Hitler rohamosztagosait szükségessé tette, ugyanúgy felelős volt az *Ezüstingések létrejöttéért* is. Pelley névválasztása nyilvánvaló utalás volt a német S.S.S.-re, de az újságárusításokon és nyilvános beszédeken való jelenlétük nem kevésbé volt létfontosságú. Ilyen rövid idő alatt az *Ezüstingesekből* lett az *Ezüst Légió*. A légiósok túlnyomó többsége semmiképpen sem volt karosszékforradalmár, hanem kemény utcai harcosok

gyárakból, irodákból, középiskolákból és főiskolákból. Sokan voltak volt katonák is, a hamis "minden háborút lezáró háború" elárult veteránjai. Átlátnak a gazdasági világválság zsidó természetén, és úgy tekintettek F.D.R.-re, mint a legzsidósabb elnökre, akit valaha az országnak okoztak. Legfőképpen félre akarták söpörni a liberális-kapitalista-demokrata átverést, és helyette a faji örökségüknek mélyen tudatában lévő, boldog polgárok szabad köztársaságát akarták felépíteni. E cél elérése érdekében arra törekedtek, hogy valódi politikai mozgalmat építsenek ki, amelynek komoly célja volt, hogy vezetőiket törvényes, alkotmányos eszközökkel juttassák hivatalukba.

Egyenruhájuk a hitleri rohamosztagosok által viselt sapkából, kék kordbársony nadrágból, leggingsből, nyakkendőből és ezüstszerű ingből állt, a szív fölött piros "L" betűvel. Európai megjelenésük ellensúlyozására az *ezüstringesek* soha nem mulasztották el, hogy a légió zászlaja mellett a Csillagok és csíkok lobogóját is kitűzzék, és hivatalos himnuszuk egy áriapárti szöveg volt, amelyet a polgárháború híres indulójára, a *Battle Hymn of the Republicra* írtak. "Az ezüst a harcunk tisztaságát szimbolizálja" - jelentette ki Pelley - "és a fajunk tisztaságát!". Így kezdődött az, amit "a Nagy Maraton"-ként emlegetett, a Thermopüli képeket idézve - "az árja emberiség és a zsidóság közötti végső létért folytatott küzdelem".

1933 végére a Légió növekedése nem kevesebb, mint rendkívüli volt. Az egész országban egyre több egység alakult, mivel Pelley rájött, hogy olyan ékesszólóan tud beszélni, mint amilyen ékesszólóan írni. 1936-ra már országos hírű közéleti személyiséggé vált, aki már több százezer földműveshez, diákhöz, háziasszonyhoz és általában munkanélkülihez szólt szerte az országban. Ahogy egyszer a *Liberationben* leírta: "A kisvárosok embereit hirtelen felbuzdítják az *Ezüst Kürtök* (az *Ezüst Légió* dob- és kürtcsapatának neve) átható hangjai. Fölkapják a nyakukat a főkönyöklöktől és az esztergapadoktól. Fodrozódó zászlók suhannak el a ködös ablakok mellett, ahonnan egyre mogorvábban szemlélték a világot a nagy sikerű zsidó depresszió alatt. Kitelepülnek a járdákra, és az amerikai férfiaság legszebb példányaikat látják, amint valamit tesznek a tömeges nehezítés enyhítésére. El akarják játszani a szerepüket." Mint követőinek egyre növekvő légiója, nemzeti szocialista aktivistaként, ő is "hazám jelenlegi történelmének lényegéhez és rostjához tartozónak érezte magát". Üzenete az egyszerű igazság volt: "A kapitalista demokrácia megbukott, de rothadó maradványaiból küzd, hogy megszülessen szörnyűséges utóda, a kommunizmus. Az orosz népnek nem sikerült szétzúzni ezt a szörnyeteget az anyaméhben, és szörnyen szenvedett. Tudom, én láttam, hogy ez megtörtént. Ugyanez történik itt is. Ez nem a kapitalizmus vagy a kommunizmus küzdelme, hanem a fehér civilizáció és a zsidóságé."

Ezüstingések a menetelésben!

Pelley *ezüstitlégiójának* megszervezése egyedülálló volt. Bár az *Ezüstingések* kiképzésére állandó laktanyák álltak rendelkezésre, és az Egyesült Államok legtöbb államában és minden régiójában virágoztak helyi egységek, nem volt központi parancsnoksági épület. Ehelyett a Főnök, ahogyan követői közismerten ismerték, a Légiót a Ford túraautójából irányította. Soha nem maradt sehol néhány hétnél tovább, hanem állandóan úton volt, egyik főhadiszállásról a másikra utazott, és útközben szabadtéri gyűléseket és tömeggyűléseket rendezett. Valójában évente több autót is elhasznált, mivel évente elképesztő, 20 000 mérföldet tett meg. Bárhol is tartózkodott éppen, az volt az országos központ, ahonnan az összes telefonhívást intézte a többi központba. Ez a rendkívül mobil vezetés nagyon szorosan összekötötte a különböző egységeket, és Pelley óriási megértést szerzett az amerikaiakról minden szinten, az ország minden részén, miközben emberek milliói számára személyesen ismert államférfivá tette.

A hatalom megszerzésére irányuló terve nyílt és közvetlen volt: Először is, megismerteti polgártársait az *Ezüst Légio* programmal. Aztán csak azért szállna be a következő elnökválasztási versenybe egy államban, hogy az aktivistáival együtt szerezzon tapasztalatot a gyakorlati politika megértéséhez. Ezzel a valós életben szerzett gyakorlattal komolyan megpályázná az 1940-es országos választásokat. Ennek megfelelően Washington államban olyan széles körű volt a támogatottsága, hogy neve felkerült az elnökválasztási szavazólapra, köszönhetően az *Ezüstingések* kemény, háztól-házig tartó kampánymunkájának, akik több ezer aláírást gyűjtöttek a körbejáró petícióikra. (Itt a kutatásom üresjáratot húz, mivel nem találtam olyan forrást, amely leírná az általa kivívott választói visszhangot. Ebből arra következtetek, hogy jelentős lehetett, olyan okokból, amelyek hamarosan tisztázódni fognak).

F.D.R. újbóli elnöki tisztségbe lépése közelebb hozta "a Fény és a Sötétség erői közötti konfliktust a földön" - Pelley első országos rádióbeszédében a Harmadik Birodalom elleni közelgő háborúról szóló proféciát. Megválasztási pályázata háromszorosára növelte az *Ezüst Légio* tagságát, és megnyert néhány fontos személyiséget, köztük George van Horn Moseley-t, az amerikai hadsereg nyugalmazott tábornokát, Jacob Thorkelsen kongresszusi képviselőt, ifjabb Charles A. Lindbergh-et és Walt Disney-t is. Mindannyian részt vettek nyilvános gyűlésein, és néhányan megosztották a pódiumot a főnökkel. Biztos volt abban,

hogy ilyen magas szintű támogatással és az átlag amerikaiak millióinak nyilvánvaló elfogadásával az *Ezüst Légió* nagy sors előtt áll. Ahogy életrajzírója írta: "Pelley egy olyan világtengelyt várt, amelynek központja egy árajásított Washingtonban van, és amely mindkét végén Berlinben és Tokióban biztosítva van. Amíg Kína a Sztálin szatellitjévé válás határán tántorgott, addig a japán hadseregek Mandzsúriában védték a civilizációt a kommunizmus alattomos kígyója ellen". Miután egy ideig Japánban élt, Pelley mélyen tisztelte a japánokat, mint a Távol-Keleten a Szovjetunióval szembeni bástyát. Ezért megdöbbenette Roosevelten azon kísérlete, hogy Japánt egy katasztrofális háborúba hajszolja, amely szélesre tárná az ajtót a kommunista terjeszkedés előtt Ázsiában. A főnök itt is túlságosan prófétikusnak bizonyult, amint azt Korea és Vietnam megnyomorított amerikai veteránjai tanúsíthatják.

Az 1940-es elnökválasztás közeledtével az immár 100 000 fős *Ezüstingeseket* (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939) nagyon komolyan vette az F.D.R., amely Pelley-t halálosan komoly esélyesként ismerte fel; a főnök talán nem jutott be a Fehér Házba, de elég szavazatot tudott irányítani ahhoz, hogy a választást a demokratáktól eltérítse. Roosevelten népszerűsége már amúgy is csökkent, nem kockáztathatta meg újraválasztását, és utasította az FBI-t, hogy "nyomozzon" Pelley után. Frank Murphy főállamügyész visszautasította a nyilvánvaló politikai üldözést, és mentegetőzött az elnöknek, mondván, hiba lenne "mártírt csinálni az *ezüstringesekből*." Mártírok, mártírok - a demokratikus hivatalban maradás volt a tét, ezért utasította a Pelley által "nemzsidó szatrapáinak" nevezett személyeket, hogy keserítsék meg az *ezüstringesek* életét. Észak-karolinai egységüket (a légió legnagyobb főhadiszállását, és ami a legközelebb állt az országos irodához) szövetségi marsallók razziázták meg, tulajdonukat, beleértve a nyomdákat is, elkobozták, lakóit letartóztatták és börtönbe zárták különféle kitálatl vadakkal, amelyek mindegyikét elutasították, de csak hosszú hónapokig tartó, anyagilag kimerítő bírósági eljárások után. Ennek ellenére az elkobzott anyagok, valamint maga a legálisan birtokolt épület sem került vissza az elszegényedett *Ezüstingesekhez*; a mosolygós bíró azt mondta nekik, hogy joguk van kártérítésért perelni a kormányt.

Az észak-karolinai rajtaütés után Dickstein (New York) kongresszusi képviselő az *ezüstringes* egyenruha nyilvános viselésének országos betiltására szólított fel. A főnök gyorsan reagált: "Minden olyan zsidó, aki azt hiszi, hogy megmondhatja nekem, milyen inget viselhetek, vagy hogy nem viselhetek rajta skarlátvörös L betűt, kapjon egy olyan pofont az orrára, amire addig fog emlékezni, amíg Ábrahám kebelében nem landol!". Ahogy azt még az unszimpatikus életrajzírója

is elismeri: "Pelley joggal hihette, hogy zaklatják. "

A zaklatás felgyorsult, és adócsalással vádolták meg. Bár ezt a politikai indíttatású vádat elhárította, a fenyegető börtönbüntetés elleni védekezéshez szükséges nagy költségek és időigény szabotálta 1940-es kampányát. Ekkorra (novemberben) az Egyesült Államok részvétele a nemzetiszocialista Németország elleni, egyre szélesedő konfliktusban gyakorlatilag elkerülhetetlennek tűnt. Ennek megfelelően Pelley a Légión irányvonalát a választási tisztségért való indulásról Roosevelttől és zsidó háborús uszítói ellenzésére változtatta. Az *Ezüstingések* összefogtak az *Amerikai-Német Bundgal*, a *Ku Klux Klánnal* és számos más, kisebb-nagyobb hazafias szervezettel, és egyesültek a béke elleni tömeges ellenállás mozgósításában. A főnök itt is bebizonyította, hogy milliókat képes megnyerni, hiszen a Pearl Harbor előtt alig egy héttel végzett országos közvélemény-kutatások azt mutatták, hogy az amerikaiak több mint háromnegyede ellenezte a háborút a tengelyhatalmakkal, hacsak az Egyesült Államokat fizikailag meg nem támadják. Hogy Roosevelttől hogyan teremtette meg ezt az előfeltételt, amelyet az *Új Rend* által eladásra kínált könyvek közül néhány jól dokumentál, túl bonyolult ahhoz, hogy itt elmeséljük. Miután Amerika végül belépett a háborúba, Pelley szívét összetörte az, amit országa szakadékba csúszásának látott. Az elmúlt kilenc év életműve, az *Ezüstingés* szervezet minden csodálatos sikere és lelkes alulról jövő támogatása hiábavalónak tűnt. Felozlatta a Légión, még az újságját is; mi mást tehetett volna?

1935-ben újra megnősült, de kevés időt töltött új feleségével, akitől egy lánya született. A kétségbeeséshez közeledve Pelley csatlakozott hozzájuk az indianai Nobelsville kisvárosában, ahol el akarta felejteni a világot, amelyet megpróbált megmenteni. Önfeláldozó évei "hálátlan munkának tünnek, arra törekedve, hogy az emberiségnek, úgy, ahogyan az emberiség alkotja, egy víziót hozzon". Felesége, Helen és néhány legközelebbi bajtársa azonban arra biztatta, hogy folytassa, ne adja fel, a legrosszabb történetek ellenére sem. Kissé felbátorodva, személyes biztosítékot akart kapni az új főügyész Biddle-től, hogy addig publikálhatja nézeteit, amíg nem ássa alá a háborús erőfeszítéseket. Biddle a becsületszavát adta, hogy Pelley korlátozástól való félelem nélkül publikálhat. Bár az ország háborúban állt, a szabad véleménynyilvánítás joga alkotmányosan garantált volt.

Hitler-párti névsorolás a háborús Amerikában

A nemzetet sújtó háborús hisztéria közepette új magazint indított *Roll Call* néven.

A lap kompromisszumok nélkül nemzetiszocialista volt, híres szerkesztője és *ezüstinges* írói pedig megalkuvást nem tűrtek. Dokumentálták a háború előtti olajembargót, amelyet Roosevelttel a japánokra kényszerített, arra kényszerítve őket, hogy vagy végignézzék gazdaságuk megfőjtését, vagy megkockáztassák a háborút, hogy megszabaduljanak az amerikai uralomtól. F.D.R. azért akarta a háborút, hogy megmentse a saját ingatag "New Deal" gazdaságát azzal a fajta tömegtermeléssel, amelyet csak a háborús ipar tudott biztosítani. A vörösök háborút akartak, hogy megmentse a haldokló szovjet rabszolga birodalmat Hitler seregeitől. A zsidók háborút akartak, hogy megőrizzék a kapitalista-kommunista burokjátékot, amelyet oly sikeresen kényszerítettek rá a nem zsidó népekre szerte a világon. A legrosszabb az egészben, hogy a Fény Nemzeti Szocialista Erői elleni háborúval a megtévesztett amerikaiak lehetővé tették, hogy a belső romlás ugyanazon erői, amelyek a német társadalmat rothasztották, mielőtt Hitler megtisztította őket, a mi országunkban is gyökeret verjenek.

Pelley elküldte a kiadás előtti átnézeti példányokat a főügyészi hivatalnak kormányzati jóváhagyásra. Biddle megengedhette magának, hogy nagylelkűnek tűnjön, mivel biztos volt abban, hogy az utolsó *Ezüst Légiót is* a saját petárdájára fogja felhúzni a "hazafias" amerikaiak háborús hisztériája. De megdöbbenve tapasztalta, hogy a *Roll Call* hihetetlenül sikeres volt! Távol állt attól a népi ellenségeskedéstől, amire számított, hogy Pelley-t elnyomja, a kis, harcias kiadvány mindenütt felbukkant. És az emberek nyíltan egyetértettek hírhedt szerkesztőjével. Ami a legsúlyosabb: "Pelley életrajzírója szerint sok példányt találtak az amerikai katonák között a háború minden színterén". 1942 márciusára a példányszámok előbb megduplázódtak, majd megnégyszereződtek. Valószínűleg nem több, mint öt hét alatt a *Roll Call* fenomenális ütemben nőtt. Nyilvánvaló, hogy nem mindenkit vettek be Hollywood propagandagyárai, amelynek kóser filmkészítői "Rothschild-házak és Roosevelttel rövidnadrágban, náci kémek vallomásai és Sztálin pizsamában, a nem zsidó civilizációt szétlő gengszterek drámái, a különféle Bastille-okat megrohamozó csöcselék és a milliárd dolláros illemhelyeket építő New Dealerek" - ahogy Pelley akkoriban írta - megszállottjai voltak. "Azért mentünk háborúba, mert az önző zsidó politika, amelyet az országunkra erőltettek, az Egyesült Államokat a csőd szélére taszította".

Aztán a tél végén sürgősen kapcsolatba lépett vele egy amerikai tengerésztiszt, aki az előző december 7-én Pearl Harborban állomásozott. A férfi azt mondta, hogy az F.D.R. hazudott az amerikai népnek a támadással kapcsolatban, azt mondván, hogy "bár a károk súlyosak voltak, a csendes-óceáni flottánk még mindig sértetlen". A tiszt elmondta, hogy személyesen volt szemtanúja a pusztításnak, amely

sokkal nagyobb volt, mint amit az elnök megengedett. Valójában az összes amerikai fővárosi hajó vagy elsüllyedt, vagy súlyosan megrongálódott, kivéve öt kíséret nélküli (és ezért nem üzemképes) repülőgép-hordozót és elavult repülőgépeit. Pelley a hírrel sietett a nyomtatásba: "A japán bombázók mellett Pearl Harbor úgy nézett ki, mint egy elhagyatott W.P.A. projekt Keokukban!". Az utcára kerülő különkiadás bombaként robbant, és a háború legkorábbi áldozatául esett, igazságra kiéhezett közönség megette. De amikor a főügyész megmutatta a szokásos előzetes példányt az F.D.R.-nek, az elnök úgy robbant, mint az *Arizona* csatahajó, és április 4-én követelte Pelley letartóztatását. A vád: hazárulás!

Biddle kénytelen volt megszegni a Pelley-nek tett becsületszavát, és elrendelte, hogy a nagyesküdtszék a felbujtási törvény tizenkét bűncselekménye miatt vádat emeljen a főnök ellen. A tárgyalás során az intenzíven politikai indíttatású ügyész, Oscar Ewing, a Demokrata Párt szivarozó "nagykerékűje" határozottan tagadta, hogy az amerikai csendes-óceáni flotta Pearl Harbornál olyan súlyos károkat szenvedett volna, és beidézte a haditengerészeti minisztert, Knoxot, hogy biztosítsa a bírót (és a hatalmas, hallgató rádióhallgatóságot) arról, hogy a helyzetet jól kézben tartják, és nincs ok a riadalomra. Miközben ő beszélt, az amerikai katonai erők az egész csendes-óceáni hadszíntéren megszakítatlan vereségsorozat után fejvesztve vonultak vissza. Amikor azonban Pelley védőügyvédje azzal fenyegetőzött, hogy a Pearl Harbortól érkező teljes mentőcsapat tanúvallomást tesz a bíróságon a *Roll Call* ellentmondásos jelentésének alátámasztására, a bíró gyorsan ejtette a vádirat fő részét.

Most azzal vádolták, hogy hamisan csődnek állította be az amerikai gazdaságot, és ezzel aláasta a közbizalmat a háborús időkben. A védelem itt is jól felkészült, és beidézte Mariner Ecclest, a Szövetségi Tartalékbank elnökét, akinek keresztkérdések és eskü alatt kellett volna vallomást tennie arról, hogy az amerikai gazdaságot valóban csak az utolsó pillanatban mentette meg a Pearl Harbor-i vérfürdő által kiváltott háborús termelés. A bíró azonban megsemmisítette az idézést.

Elítélték!

Mind Thorkelson képviselő, mind Charles Lindbergh személyesen tanúskodott Pelley mellett, ami mérhetetlenül bátor tett, ha figyelembe vesszük, hogy mindezt a második világháború kellős közepén tették, amikor az Egyesült Államok a Csendes-óceántól az Atlanti-óceánig vereséget szenvedett.

Támogatásuk és az ellene felhozott vezető vádirat kudarcra ellenére (nem is beszélve arról, hogy semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre a hazaárulással kapcsolatos tevékenységre vonatkozóan), Pelley-t 15 év elzárásra ítélték egy szigorúan őrzött szövetségi börtönben. Az ügyészség egyetlen bizonyítékot sem tudott felmutatni, amely bizonyította volna, hogy Pelley bármilyen hazaárulást követett volna el; mindössze annyit tett, hogy bírálta az igazságtalan háborút és az azt kiagyáló gonosz elnököt. Huszonöt évvel később zsidó kommunisták és agyatlan nem zsidó hasonmásaik ezrei égettek amerikai zászlókat az utcán, és erőszakosan tiltakoztak az amerikaiak részvétele ellen a viet-nami háborúban; Pelleyvel ellentétben egyikük sem húzott kemény büntetést. Pelley nincstelenül nem tudott fellebbezni. Később Lindbergh azt mondta a *Chicago Tribune* egyik riporterének, hogy Pelley nem áruló, hanem igazi hazafi, akit nyilvánvalóan üldöznek, mert nyilvánosan kimondta azt, amit egyre több amerikai beszélgetett meg négy szemközt. Pelley-t példaképpül kellett állítani ezeknek az embereknek: Tartsd meg a véleményedet magadnak, vagy nézd meg, mi fog történni veled!

Az ítélet keménységétől megdöbbenve néma foglya volt annak a háborúnak, amelyet ellenezett. Miközben a nyugati világ a börtön rácsain kívül öngyilkosságot követett el, ő mohón olvasott és mélyen elgondolkodott. Bár szomorú volt, valami benne nem hagyta kétségbeesni: "Egy nap mi, amerikaiak, majd igazi távlatokban fogjuk látni, hogy mit tett velünk egy négymillió zsidóból álló idegen horda, és miért voltunk olyan ostobák, hogy ezt elszenvedjük". Amikor a 40-es évek katasztrófális évtizede a végéhez közeledett, Pelley lánya és veje régi bajtársak segítségével elég pénzt tudott összegyűjteni egy felhíváshoz. Ez kudarcot vallott, de hűségük töretlen volt, és újra megpróbálták. 1952-ben, amikor az amerikaiak feleslegesen haltak meg Ázsiában, ahogyan azt megjósolta, Pelley-t vonakodva feltételesen szabadlábra helyezték azzal a feltétellel, hogy nem vesz részt "semmilyen politikai tevékenységben", amely nyilvánvalóan alkotmányellenes követelményt túlságosan le volt égve ahhoz, hogy megtámadja. Gyenge egészségi állapotban lévő lánya és férje ápolták őt az Indiana állambeli Nobelsville-ben lévő családi házában.

Együtt alapítottak egy új kiadóvállalatot, a *Soulcraft Press-t*, amely kiadta első könyvét a háború óta: *Something Better*. Ebben Rooseveltet emelte ki, mint a leginkább felelős embert azért, hogy megindult a társadalmi felfordulás, amelyet Amerika a vietnami korszakban tapasztalt. "Ő volt az előfutára a ma kialakuló káoszoknak", amelyet mindazonáltal szükségesnek tartottak ahhoz, hogy a jövőben nemzetiszocialista típusú államot hozzanak létre. De két új, nagyrészt misztikus és metafizikai témákkal foglalkozó folyóirat létrehozása volt az, ami anyagilag talpra

állította, olyannyira, hogy képes volt visszafizetni mindazoknak a hűséges követőinek, akik oly nagylelkűen hozzájárultak a vonzalmához. Ahogy korábban is, az írás célt és beteljesedést adott neki. És sajnálkozás nélkül emlékezett vissza arra a korszakalkotó élményre, amely 1928-ban elindította nehéz drámai útján: úgy tűnt, hogy mindennek meg kellett történnie, és ezért valami magasabb rendű cél része, amelyben ösztönösen bízott, még ha intellektuálisan nem is értette. Utolsó éveiben boldog volt lánya és régi bajtársai szeretetében, és elégedett volt azzal a tudattal, hogy bár kudarcot vallott, mégis megtette a legjobbat, amit csak tudott a fajáért és a nemzetéért. És ellenségei - népe ellenségei - hosszú börtönbüntetéssel tisztelték meg őt. Elég sokáig élt ahhoz is, hogy szemtanúja legyen George Lincoln Rockwell *amerikai náci pártjának* felemelkedésének, ami mély vigaszt nyújtott számára: Valaki folytatta a harminc évvel korábban megkezdett harcot.

William Dudley Pelley 1965. július 1-jén, 75 éves korában, békésen, álmában hunyt el. Míg ő nyugalomban feküdt, valaki keresztet égetett a ravatalozó előtti gyepen. Soha nem derült ki, hogy a tüzes keresztet egy barát vagy egy ellenség állította-e oda. Elhunytát (természetesen rosszindulatúan) az országos sajtóban is figyelemmel kísérték, de rögtön ezután a neve a feledés homályába veszett.

1992-ben az Indiana állambeli Nobelsville kisváros ismét rövid országos figyelmet kapott, amikor egy nyári estén egy szomszéd fiút, aki a háza előtt játszott, épphogy elkerülte egy meteor, amely a lába előtt landolt. "A fasiszta vezető, W. D. Pelley tizenhét évvel ezelőtti halála óta nem fordult elő, hogy egész Amerika felfigyelt volna a mi közösségünkre" - jelentette a helyi újság.

Pelley fehér hazafiként hasonlóan meteorikusan alakult az élete. Ő volt hazánk első faji aktivistája a nemzetiszocialista stílusban. Ő volt Rockwell parancsnok és a mai amerikai White Power mozgalom elődje. Bebizonyította, hogy eszménk, ha bátran, intelligensen és őszintén hirdetjük, hatalmas követőkre találhat, amint azt 100.000 követője is bizonyítja. Élő mártíromsága a zsidó fenevad gyomrában tiszteletbeli helyet szerzett neki az utána következő harcostársak szívében. Nem vallott kudarcot, ahogyan ő gondolta, mint ahogyan nem vall kudarcot az a bátor katona sem, aki mindent megtesz, amikor az ellenség fogságába esik.

A történelmi körülmények nem tették lehetővé számára, hogy megteremtse az általa megálmodott árja Washington. De a világméretű fehér felsőbbrendűségért folytatott sokkal nagyobb küzdelemben ő a jó harcot vívta; az ő harca csak a nyitó ütközet volt az árja emberiség végső győzelméért folyó háborúban. A Főnök és

ezüstringesei előttünk jártak. Arra ösztönöznek minket, hogy kövessük példájukat. És a Föld bolygó fölött egy napon kibontott győztes zászlónk éppúgy az övék lesz, mint a miénk!

Források:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestánsok a jobboldalon: Smith*, két kötet, Yale Egyetem, Yale University

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLÄNDER- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

ÚJ REND
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Frontjelentés
Interjú Mollyval**

Harmadik rész

NSK: A jelenlegi projektjeit nyilvánvalóan filozófiai és művészeti vonatkozták.

Kértem, írja le, hogyan vélekedik az ilyen témáknak a politikában történő hatásáról.

Molly: Adolf Hitlerre és az Emberiség Hadseregére
(www.mourningbeancient.com/
truth.htm) koncentrációk. Most 21 oldalnál tartok, és még nagyon sok tennivalóm van. A második világháború tanulmányozása az információk abszolút aláneméje. Az ember információt keres egy dologról, és talál meg két dolgot, amit kulcsnak kell. Kicsit olyan érzés, mintha régezzel lennél, aki feltárja az eltemetett múltat. Egy olyan múltat, amelyet inkább nem szeretnénk felidézni hozzá. Ismét az internetek.

 the NEW ORDER
Number 176 (2021) Founded 1978 April 26, 2022 (12)

The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven
Könyvek százai sok nyelven
Webhelyek százai sok nyelven

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Reichlich Klumler

Translated from the 3rd Reich Original

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy

English / German / British / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / British - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!